

IT'S A WONDERFUL LIFE

☛ Voor Jean Christophe

*'I've made the most important discovery of my life.
It's only in the mysterious equation of love that
any logical reasons can be found.
You are the only reason I am... you are all my reasons.'*

A Beautiful Mind (2001)

Jesse Goossens

It's a
Wonderful Life

Lemniscaat Rotterdam

Iedere overeenkomst met bestaande personen
of gebeurtenissen berust louter op toeval.

Omslagontwerp: Marleen Verhulst
met gebruikmaking van een filmposter © 1946 RKO RadioPictures, USA
© 2008 Jesse Goossens
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v. Rotterdam 2008
ISBN 978 90 477 0022 7

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk: Drukkerij Haasbeek, Alphen aan den Rijn
Bindwerk: Boekbinderij De Ruiter, Zwolle

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig
papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig milieuverontreinigend
transport is vermeden.*

maandag 9 juli

Zie je wel: het kon ze niets schelen dat ze wegging!

Anna had afscheid willen nemen zoals dat in oude films gaat – de hoofdpersoon loopt zonder om te kijken weg in de richting van het vliegtuig dat staat te wachten, een Grote Toekomst tegemoet. En onveranderlijk draait de camera dan van de rug van de held naar de vrouw die hij achterlaat, druk zakdoekjes uit elkaar rukkend, snikkend, hopenend dat hij zich toch nog zal bedenken of zich op zijn minst zal omdraaien om nog éénmaal te zwaaien. Maar als de camera weer terugzwenkt, verdwijnt de held het vliegtuig in zonder dat wat hij achterlaat nog één blik waardig te keuren.

Dat was pas afscheid, vond Anna, en dus was ze nadat ze de douane was gepasseerd rechtdoor gelopen, zonder achterom te kijken. Toch had ze zich niet kunnen inhouden, en ze had vlak voor ze de hoek omging nog even over haar schouder gekeken. Hoe kon ze anders weten of haar moeder huilde, haar vader zich met rood-omrande ogen sterk hield en haar broertje en zusje met wit weggetrokken gezichtjes toekeken hoe hun geliefde oudste zus zonder enig teken van angst op een onbekende tijd in Amerika af ging? ‘Pfff!’ zuchtte Anna verontwaardigd, en ze merkte pas dat ze dat hardop had gedaan, toen de man in de stoel naast haar haar vragend aankeek. Ze draaide zich naar het raampje, hoewel daar alleen maar wolken te zien waren, en bedacht voor de zoveelste keer hoe ze haar ouders had zien weglopen, terwijl Hannes en Mette net zo druk doorbabbelden als ze de hele autorit naar het vliegveld al hadden gedaan. Zelfs behoorlijk uitzwaaien was er dus niet meer bij

tegenwoordig. Ze waren waarschijnlijk alle vier blij haar kwijt te zijn. Opgelucht dat ze eindelijk in hun naar appels en koffie ruikende auto konden stappen om naar Frankrijk te rijden. Nou, Anna kon uitstekend zonder het perfecte gezinnetje.

Morgen zouden Jasmine, Alex en de anderen ook vertrekken. Jasmine had wel aangeboden haar uit te zwaaien vandaag, maar Anna wilde niet nóg vaker haar ‘jij krijgt het vast ook leuk’ aanhoren. Ze had zelf ook naar Salou gewild.

‘Anna, dat meen je toch niet serieus!’ Haar moeder had haar aangekeken alsof ze had aangekondigd dat ze besloten had drugsdealer te worden.

‘Ik ben zeventien.’ Anna had geprobeerd rustig en redelijk te klinken. ‘Iedereen gaat. En jullie zeiden vorig jaar al dat ik het zelf maar moest uitzoeken als ik geen zin meer had om met jullie op vakantie te gaan.’

‘Er is een verschil tussen “het zelf uitzoeken” en “jezelf klem zuipen en je door jan en alleman laten pakken”’, had haar vader gezegd op een toon die aanduidde dat het gesprek voorbij was.

‘Jezes!’ was het enige geweest dat Anna had kunnen uitbrengen voor ze de keukendeur had dichtgeslagen en naar haar kamer op zolder was gerend.

Op haar computer had ze gezien dat Jasmine online was. ‘Gaat niet lukken,’ had ze getypt zodra haar handen waren gestopt met trillen van woede. ‘Pa is bang dat ik met n enge ziekte terugkom.’

‘Boeien!’ had Jasmine teruggeschreven. ‘Je zal zien dat ze al freaken als je een potje amandeltennis speelt. Laat staan dat je wat powergutz of pollewopt.’

Ondanks zichzelf had Anna moeten lachen.

‘Nog ff doordiskuzeuren hoor!’ had Jasmine aangedrongen. ‘Een schuimparty zonder jou is net poolen met een touw!’

De schuimparty’s in Salou... Ze hadden al helemaal bedacht wat

ze aan moesten doen – en vooral wat ze uit moesten laten, volgens Jasmine – om er het best uit te zien.

‘Doe mn best,’ had Anna geantwoord. ‘Maar heb r n hard hoofd in.’ Er hadden voetstappen op de trap geklonken – haar moeder zo te horen. ‘Moet gaan.’

‘Kip of vis?’

Een stewardess met strak naar achteren gebonden blond haar en een tandpastalach boog zich over de man naast Anna heen. Hij deinsde een beetje achteruit en Anna begreep waarom: het door-dringende parfum van de vrouw overstemde zelfs de geur van de dampende bordjes op de trolley die ze voor zich had staan.

‘Kip, alstublieft,’ zei ze.

‘En wat wilt u drinken?’

‘Een biertje graag.’

De stewardess bleef Anna aankijken met de lach op haar gezicht geplakt: ‘Mag ik je paspoort even zien?’

Paspoort? Anna voelde hoe ze langzaam rood kleurde. In de Verenigde Staten mocht geen alcohol geschonken worden aan jongeren, dat was ze even vergeten. Maar om welke leeftijd ging het ook alweer? Zestien? Achttien? Begonnen de Verenigde Staten al in de lucht?

‘Ik word achttien in september,’ zei ze zo zelfverzekerd mogelijk.

‘*Sorry dear,*’ zei de vrouw, en Anna meende te zien dat haar reclamelachje nu meewarig werd. ‘Niet onder de eenentwintig. Een cola dan maar?’

Anna knikte en keek toe hoe er twee miniblikjes frisdrank op haar tafeltje werden gezet.

‘Het leven is hard,’ zei de man naast haar. ‘Ik zou je graag een glaasje van mijn wijn aanbieden, maar ik ben bang dat we dan allebei worden opgepakt. Wel stoer trouwens, dat je op je zeventiende in je eentje naar de States vliegt. Doe je dat vaker?’

‘Ach...’ zei ze en haalde de aluminiumfolie van haar maaltijd af. Ze had geen zin om te praten. En zeker niet met een man die iets ‘stoer’ vond.

Vijf weken zonder één biertje? Of zou oom York haar binnenshuis wel gewoon laten drinken?

‘Wat zou je ervan vinden om een paar weken naar York te gaan?’ Haar moeder was op de rand van het bed gaan zitten, een voorbode van een lang en serieus gesprek.

Naar York? Het duurde even voor Anna het had begrepen. ‘Oom York?’

‘Ja, ik weet natuurlijk niet of het kan,’ had haar moeder haastig gezegd. ‘Ik heb het hem nog niet gevraagd, ik wil eerst weten of jij het wat vindt – een paar weken naar de Verenigde Staten, een beetje rondkijken in Pennsylvania. Het is ook goed voor je Engels.’

Anna had nagedacht. Ze herinnerde zich nog wel hoe ze bijna tien jaar geleden met het hele gezin naar oom York waren geweest. Vooral de vlucht stond haar nog bij: Mette was pas een paar maanden oud geweest en had bijna de hele reis hysterisch gekrijsd. Haar ouders waren wanhopig geworden.

Er stond ook een huis in Anna’s geheugen gegrift – een groot wit huis met veel kamers die vol oude spullen stonden, met een grasveld ervoor dat in de ogen van de zevenjarige Anna eindeloos doorliep en waar de zon altijd scheen. Ze mocht alleen niet buiten spelen zonder dat haar ouders in de buurt waren, vanwege de beren.

De eerste avond had oom York op dat grote grasveld een barbecue gehouden. Er waren allerlei mensen geweest, maar Anna kon zich geen gezichten of namen meer herinneren. Ze wist alleen nog dat ze die nacht niet had kunnen slapen. Vlak voordat ze naar bed werd gebracht had oom York lachend verteld hoe hij op een nacht wakker was geworden van lawaai buiten. Hij dacht dat er een

inbreker was. Toen hij met zijn geweer naar buiten was gelopen, stond hij oog in oog met een grote zwarte beer die de resten uit de barbecue aan het likken was.

Het zou geen Salou zijn, had Anna gedacht. Maar ook niet zo'n macrobiotische naaktcamping waar haar ouders zo dol op waren. 'Best,' had ze gezegd.

'Koffie of thee?' vroeg Miss Tandpasta terwijl ze de lege etensbakjes in haar rijdende vuilnisbak dropte.

'Doe maar koffie,' zei Anna. 'Dan word ik misschien weer nuchter.'

De man naast haar grinnikte, maar Miss Tandpasta schonk onverstoorbaar een plastic bekertje vol en presenteerde dat op een dienblaadje aan Anna.

'*My mother thanks you. My father thanks you. My sister thanks you. And I thank you,*' mompelde Anna. Nu werden de ogen van Miss Tandpasta wel even wat groter en lachte de man hardop.

'Faffie!' had Jasmine geroepen, toen Anna er weer eens een filmcitaat uit had geflapt. 'Volgens mij is dat de enige reden dat iedereen je trekt. Je ziet er foekie-loekie uit, maar omdat je soms van die volstrekt onbegrijpelijke teksten uitkraamt ben je best larix. En daar bof je mee, want je bent echt pizzi!' Jasmine had Anna tegen haar schouder gestompt.

Anna had teruggeduwd. 'Dan staan we kiet. Jij denkt dan wel dat iedereen steil achterover slaat van je hippe taalgebruik, maar volgens mij begrijpt de helft van de tijd niemand je.'

'Ta pie movoe!' had Jasmine gezegd, maar ze had heel tevreden gekeken.

Anna zag dat de man naast haar naar haar keek alsof hij een gesprek met haar wilde beginnen. Ze stopte de oordopjes van haar

iPod in haar oren en scrolde langs de cd's die ze had gedownload: James Blunt, Coldplay, Jack Johnson, maar ook zeventiger- en tachtigerjarenmuziek die ze uit de verzameling van haar ouders had geplukt, en natuurlijk veel soundtracks.

Anna koos voor Robbie Williams. 'Hot Fudge' denderde haar oren in en ze sloot haar ogen. *'Take me to the place where the sunset flows...'* Laat anderen maar blootlopen in Frankrijk of na een liter Flugel van Flashback naar Snoepy's rennen om de volgende middag met een enorme kater op het strand te liggen. Zij was op weg naar de Verenigde Staten.

Maar toch flitste de reactie van Alex door haar hoofd, toen hij van Jasmine had gehoord waarom Anna niet meegang naar Salou.

'Ja, ik ga naar de States,' had ze nonchalant bevestigd toen hij er naar vroeg. En er was iets in haar buik begonnen te fladderen, toen ze had gezien hoe hij een ogenblik anders naar haar had gekeken – alsof ze de moeite waard was. Tot hij had gevraagd wáár ze dan naartoe ging in de 'United Fuckin' States'.

Hij begon te schaterlachen toen ze had geantwoord, en was direct naar de anderen gelopen om deze giller van de eeuw door te vertellen.

'Heb je het al gehoord?' had ze hem tegen Mo horen zeggen. 'Anna is echt de triestheid nabij. Weet je waar zij gaat chillen deze zomer?' Hij had even gepauzeerd om zijn grap extra kracht bij te zetten. 'In Muffindale.'

Toto, I've a feeling we're not in Kansas anymore, dacht Anna toen ze de enorme rij zag voor de Amerikaanse douane. Ze hield haar visumformulier en haar paspoort stevig vast, terwijl ze met haar voet de plastic tas vooruitschoof waarin ze haar spullen voor de vlucht had gepropt. Er rommelde iets in haar buik. Dat had voor een deel te maken met het feit dat ze al een hele tijd niet meer gegeten had – ze was in slaap gevallen met haar iPod in haar oren, en had de laatste ronde vliegtuigvoedsel gemist. Toch viel haar honger best mee – het rare gevoel in haar buik was vooral zenuwen.

Voordat ze was vertrokken had Anna al gehoord over alle anti-terreurmaatregelen die op de luchthavens werden getroffen. In Nederland had ze daar nog weinig van gemerkt, haar paspoort was nauwelijks ingekeken en haar plastic tasje ging zonder problemen door de scanner. Maar hier hingen affiches aan de muren waarop werd aangekondigd dat mensen die overstapten op een andere vlucht geen vloeistoffen, spuitbussen en tubes in hun handbagage mochten meenemen. Er hingen hele lijsten met artikelen die niet mee het land in mochten of aan allerlei regels onderhevig waren. Dat je geen wapens en munitie bij je mocht hebben, leek Anna duidelijk. Ze kon ook nog wel begrijpen dat ze moeilijk deden over vee, huisdieren, vis en wild, met al die rare ziektes waar je tegenwoordig over hoorde. Maar waarom mocht je geen geld meenemen? Of boeken? Of merkartikelen? In haar tasje zaten twee boeken, ze had een lading dollars in haar portemonnee en hoe zat dat met die merkartikelen?

Haar gym schoenen waren van Nike, en een iPod was toch ook een merk?

Ze kreeg het warm en haar buik begon nu echt op te spelen. Straks moest ze nog naar de wc voordat ze door de douane heen was! Ze keek om zich heen. Er was geen bordje te zien dat een toilet aanwees.

De slang mensen kroop langzaam vooruit langs een zigzagroute die met paaltjes en linten was afgezet. Toen Anna eindelijk aan het eind van de rij kwam, vroeg een vrouw in zwart uniform naar haar visumformulier. Alles was strak aan haar: de vouwen in haar zwarte overhemd en broek, de manier waarop haar haar achter op haar hoofd was gebonden en de lijnen in haar gezicht, die erop leken te duiden dat lachen iets ongepasts was. Ze gaf Anna haar formulier terug en keek haar met een lege blik aan. 'Balie 5,' zei ze, en draaide zich om naar de volgende persoon in de rij.

Anna liep naar de haar toegewezen balie, waarachter een man zat die grappen maakte met de veiligheidsbeambte naast hem. Hij draaide zich naar haar zodra ze voor zijn balie kwam te staan.

'Hallo,' groette de douanier vriendelijk terwijl hij haar paspoort aannam, 'Anna...' vervolgde hij toen hij haar naam had gelezen. Hij keek opnieuw naar haar en glimlachte zo aardig dat ze haar zenuwen op slag kwijt was.

'Is dit je eerste bezoek aan de Verenigde Staten?'

Ze knikte.

'Waar ga je naartoe?' Ondertussen haalde hij haar paspoort onder een scanner door en keek op zijn computerscherm.

'Naar mijn oom in Pennsylvania,' flapte ze eruit voordat ze erover had nagedacht. Ze voelde meteen haar wangen rood worden. Er stonden hier zoveel computers. Konden ze zien dat ze helemaal geen oom in Pennsylvania had? York was de beste vriend geweest van Gropa, de vader van haar moeder. Ze waren allebei uitgever en hadden elkaar op een internationale boekenbeurs leren ken-

nen. Daarna waren hun gezinnen jarenlang samen op vakantie geweest. York was de peetvader van Anna's moeder.

'Geen echte oom,' probeerde Anna aan de douanebeambte uit te leggen, 'maar een vriend van mijn grootvader. Ik ben zijn petekleinkind.' *Foster grandchild*, ze had geen idee of het een Engels woord was, maar zo leek het in ieder geval toch een beetje familie.

'Klinkt goed,' zei de man. 'Ga je ook nog naar New York City?'

'Was het maar waar!' zei ze. 'Dat mag niet van mijn ouders.'

De man lachte. 'Je hebt verstandige ouders, meisje. Ze zijn gelukkig voorzichtig met je. Kijk eens even daarnaartoe?'

Ze zag niet waar hij naar wees, maar kennelijk was dat geen probleem, want hij zei: 'Mooi, je staat er leuk op. En als je nu even je vinger op dit plaatje wilt leggen, eerst je rechterwijsvinger en dan de linker?'

Ze legde haar vingers één voor één op de scanner voor haar en verbeelde zich hoe ze in de computer zou verschijnen als een opsporingsposter uit een oude westernfilm: 'Wanted' zou er staan, in vette zwarte letters, en eronder een grofkorrelige zwart-witfoto met een balkje over haar ogen.

'Zo,' zei de man, terwijl hij een stempel in haar paspoort zette en een deel van haar groene visumformulier erin vastnietete. 'Jouw paspoort ziet er nu in ieder geval uit alsof het gebruikt wordt. Veel plezier in Pennsylvania.'

Op de wc kwamen Anna's darmen eindelijk tot rust. Terwijl ze zat bij te komen, deed ze haar gsm aan. Er kwam meteen een sms'je binnen: 'Alles jos? G vlcht? lx vnd dt j lf hbt. k k.'

Ze lachte. Dat galmde zo door de wc dat ze schrok. Ze had al tijden geleden een deal met Jasmine gesloten. Ze snapte namelijk niks van de onbegrijpelijke sms'jes die ze kreeg.

'Fiepje,' had Jasmine op meewarige toon gezegd. 'Iedereen gokt

maar wat als hij een sms'je krijgt... Ik ga echt niet elk woord voor je uitspellen, ik heb wel wat beters te doen. Maar omdat jij het bent, schrijf ik vanaf nu alleen de medeklinkers van ieder woord, kun je dat aan, drollenbokser?’

‘Dat zal nog net gaan,’ zei Anna. ‘Als je je nieuwe rare woorden maar wel gewoon schrijft. Ik moet toch ook een beetje bijblijven.’ Ze sms'te snel wat terug en stuurde ook een berichtje naar haar ouders dat ze veilig was geland. Daarna liep ze naar de lopende banden waar de bagage van haar vlucht ronddraaide. Iemand had haar grote rode rugzak al van de band getild. Ze hees het pakket waarin ze haar hele hebben en houden voor de komende vijf weken had gepropt op haar schouder, deed haar oordopjes in en zette het nummer op dat ze speciaal voor dit moment had uitgekozen. Terwijl de vrolijke muziek in haar oren stroomde, volgde ze de borden naar de uitgang. *‘I like to be in America. Okay by me in America.’*

Het halletje waarin ze uitkwam, was klein. Aan een muur hingen een paar betaaltelefoons, er was een krantenkiosk en iets wat moest doorgaan voor een supermarktje.

Anna liep naar de automatische schuifdeuren, maar aarzelde toen ze voor haar openklapt. Moest ze daar wel doorheen? Kon ze nog wel terug als ze eenmaal buiten was? Waar zou oom York op haar wachten? Ze haalde de dopjes van haar iPod uit haar oren om beter te kunnen nadenken en keek door de deuren naar de straat, waar taxi's af en aan reden.

Toen zag ze bij het supermarktje een man heen en weer lopen met een stuk karton voor zijn buik. Voor zijn enorme buik, beter gezegd. De man deed haar denken aan een bromtol. Hij had een klein, vlezig gezicht, waarboven een honkbalpet prijkte die te ver naar achteren was geschoven. Vanaf zijn nek liep hij steeds breder uit, tot aan zijn middel, waar een riem een broek bijeenhield die

waarschijnlijk in een kampeerwinkel was aangeschaft – op de afdeling tenten. Vanaf dat midden werd de gestalte weer smaller, tot aan zijn voeten, die bizar klein aandeden onder dat gigantische lichaam. Zo zag je maar weer, dacht ze, dat niets groeit in de schaduw.

Ze zag voor zich hoe je op het hoofd van de man kon drukken, en hoe dan vervolgens het hele lichaam vanaf de nek zou ronddraaien, en een prachtig diep zoemend geluid zou maken. Net op het moment dat ze zich realiseerde dat ze staarde en beter de andere kant op kon kijken, zag ze op het karton dat de man voor zijn buik hield, twee woorden staan: ‘Anna Bot’.

Was dít oom York?

‘Hi, I’m Ben,’ zei de bromtol toen ze op hem af kwam lopen. ‘Ben jij Anna Bot?’

‘Anna.’ Ze schudde de zweterige hand van de man. ‘Gewoon Anna.’ ‘Je oom heeft gevraagd of ik je op wilde halen,’ zei de man. ‘Heb je al honger? Of wil je eerst een rondleiding door New York?’

Ze had best trek, maar New York? Een rondleiding? Die sloeg ze niet af, al zou ze de hele dag niets meer te eten krijgen!

Kennelijk gaf ze niet snel genoeg antwoord, want de man bracht zijn gezicht dicht bij het hare – zo dicht dat ze de zweetdruppeltjes op zijn bovenlip kon zien – en zei langzaam en zó hard dat ze achteruitdeinsde: ‘Ver – sta – jij – En – gels?’

‘Ik begrijp u prima,’ zei ze. ‘Ik dacht alleen even na.’

‘Geen probleem,’ zei de bromtol en hij begon de rugzak van Anna’s schouders te trekken. ‘Een meisje moet niet zo zwaar tillen... Ik weet al wat we doen. Ik rijd je nu eerst door de appel, en dan stoppen we op weg naar Muffindale bij Rockaway. Daar zit mijn favoriete restaurant. Dan eten we wat – je oom trakteert.’

‘Klinkt goed!’ Ze gaf maar snel antwoord, voordat hij weer in haar gezicht begon te roepen. Ze keek hoe hij, voor haar uit, hijgend met haar rugzak zeulde en vroeg zich af wat hij met de appel had

bedoeld. Bijna op hetzelfde moment wist ze het: ‘The Big Apple’, dat was New York!

Na de koele ontvangsthall kwam de warmte buiten als een verrassing. Hij drukte als een deken op Anna’s schouders en de broeierigheid leek onweer te voorspellen, maar ze genoot ervan – het gaf haar het gevoel dat ze heel ver weg was van het saaie bewolkte Nederland. ‘Heerlijk die warmte,’ zei ze, om iets tegen de bromtol te zeggen.

Nadat hij haar rugzak op de achterbank van een enorme auto had neergezet, draaide hij zich glimlachend naar haar toe en tilde even zijn pet op om het zweet van zijn voorhoofd te vegen. ‘Ik ben dankbaar dat er airconditioning in de auto zit,’ zei hij. ‘Het is vandaag *Air Conditioning Appreciation Day* en het is er de dag wel voor, vind ik.’ Hij nam plaats achter het stuur.

Air Conditioning Appreciation Day. Ze wist niet wat ze zich daarbij voor moest stellen. Ze klom naast de bromtol op de rijderplaats, en moest daarvoor een papieren zak opzij zetten.

‘Neem een *sugar cookie*,’ zei de bromtol terwijl hij de auto startte. ‘Zelf gebakken. Ik dacht: ik zal maar iets meenemen zodat ze niet verhongert tijdens de rit, en aangezien het vandaag *Sugar Cookie Day* is was het niet moeilijk kiezen.’

Sugar Cookie Day. Net was het nog *Air Conditioning Appreciation Day*... Anna haalde haar schouders op, pakte een van de grote bleke brosse koeken uit de zak en nam er een grote hap uit.

‘Verrukkelijk!’ zei ze met volle mond, en leunde achteruit om te genieten van haar eerste rit in Amerika. Ze had het gevoel dat alleen haar stoel al breder was dan de hele achterbank in de auto van haar ouders. In zo’n auto zou het helemaal niet erg zijn om in één lange ruk van twaalf uur naar hun vakantiebestemming in Frankrijk te rijden – zeker niet met airconditioning. Ze keek op haar horloge: dat stond nog op kwart over acht in de avond.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ze.

De bromtol tikte op zijn dashboard, waar een klokje kwart over twee aanwees.

Terwijl Anna zich probeerde te herinneren hoe ze haar horloge ook alweer moest verzetten, keek ze naar buiten. De weg waarover ze reden deed haar denken aan oude technicolorfilms waarvan de kleuren net niet kloppen. Ze kreeg sowieso het gevoel alsof ze door de set van *Gejaagd door de wind* reed, langs ouderwetse houten huizen, met een overdekte veranda ervoor, geschilderd in zachtroze of citroengele tinten. Op een van de veranda's zat een vrouw een boek te lezen in een schommelstoel. Het enige dat aan de eenentwintigste eeuw deed denken, was de spijkerbroek die ze aanhad; verder was het filmbeeld compleet.

‘... en dit zijn mijn kinderen,’ hoorde Anna.

Ze realiseerde zich dat de bromtol al de hele tijd zat te praten. Wat hij had gezegd was volledig langs haar heen gegaan; ze had routineus af en toe een instemmend of vragend geluid gemaakt en dat was het enige dat hij nodig leek te hebben om een eindeloos verhaal af te steken. Ze keek naar de foto's die hij in een mapje naar haar toe schoof: drie blonde, bleke kindertjes in de basisschoolleeftijd met verschrikte ogen achter zware brilmonturen. ‘Ze doen het geweldig op school, en helpen in de kerk wanneer ze maar kunnen.’ ‘Goh,’ zei Anna, en ze probeerde het waardierend te laten klinken. Toen ze weer naar buiten keek begon ze voor zich de contouren te ontwaren van een beeld dat haar zo bekend voorkwam dat ze dacht dat ze het al talloze malen eerder had gezien, en dat had ze natuurlijk ook: in films, op televisie, in kranten en tijdschriften – de skyline van New York.

Haarscherp tekenden de wolkenkrabbers zich in de verte af.

‘Ja, het blijft een mooi gezicht, nietwaar?’ De bromtol had gemerkt dat Anna even niet op zijn monoloog reageerde. ‘We hadden door de tunnel kunnen gaan, maar dit leek me leuker. Je bent hier toch nog nooit geweest?’

Anna knikte, ademloos. Ze kon haar ogen niet van de opdoemende stad afhouden.

‘We rijden zo de Queensboro Bridge over. *The 59th Street Bridge*.’
‘Dat meen je niet!’ zei Anna. Ze pakte haar iPod en begon als een razende door haar muziek te scrollen. ‘Sorry hoor, dit moet even,’ zei ze. Ze plugde haar oordopjes in, en voordat de auto de brug opreed klonk het afscheidconcert van Simon en Garfunkel in haar oren: ‘*The 59th Street Bridge Song*’ – ‘*Lookin’ for fun and feelin’ groovy*’. Ze reden op Manhattan toe terwijl de tekst van het lied – een van de lievelingsnummers van haar vader – tot leven kwam.

‘Laat me raden,’ zei de bromtol, toen het nummer was afgelopen en Anna haar iPod uitzette. ‘Simon en Garfunkel? Of Harper’s Bizarre?’

‘Simon en Garfunkel,’ zei Anna, opeens nieuwsgierig. ‘Wie is die andere?’

‘Ook een groepje dat “*The 59th Street Bridge Song*” heeft opgenomen, maar dat was een eendagsvliegje... New York zit vol met muziek. Dat gevoel heb ik tenminste als ik in de stad ben. Ik neem de *A-Train*, waar Duke Ellington een nummer over maakte. Je hebt de “*Lullaby of Broadway*” en natuurlijk “*New York, New York*” van Frank Sinatra.’

‘Moby heeft ook een nummer dat zo heet,’ vulde Anna aan. ‘Maar dat vind ik niks... Sting zingt “*Englishman in New York*” en Madonna “*I Love New York*”.’

‘*You go girl!*’ zei de bromtol.

‘Maar Ben, weet je wat ik nog veel leuker vind dan muziek over New York?’

Hij keek haar even aan vanonder zijn pet, waarop, zag Anna nu, een adelaarskop prijkte. Ze merkte dat ze zich bij deze man op haar gemak begon te voelen.

‘Nou?’ vroeg Ben.

‘Films! New York bestaat uit films. Die plek waar we net langsreden? Aan de voet van de brug?’

Ben trok vragend een wenkbrauw op.

‘*Annie Hall*. Woody Allen. En dat daar,’ ze wees vooruit waar een eindeloze rij vlaggen te zien was. ‘Dat moet het hoofdkwartier van de Verenigde Naties zijn.’

Ben knikte, licht verbaasd.

‘*The Interpreter*, met Nicole Kidman. Wat dacht je van alle films waarvoor in Central Park geschoten is? En van King Kong? In de oorspronkelijke film werd hij neergeschoten boven op het Empire State Building, maar in de remake speelt het einde zich af op het World Trade Center...’ Anna schrok van haar woorden en zweeg. ‘Sorry...’ zei ze na een poosje.

‘Sorry?’ Ben keek nu echt verbaasd.

‘Ik had niet over het World Trade Center moeten beginnen,’ zei ze. ‘Vanwege 11 september? Wat een onzin!’ zei Ben. ‘Er is een verschrikkelijke aanslag gepleegd, maar dat betekent niet dat de gebouwen er nooit bestaan hebben... Weet je wat? We rijden wel even langs Ground Zero, dat moet je toch ook gezien hebben. En dan moet jij ondertussen maar eens opnoemen welke films je kunt bedenken waarin het World Trade Center te zien is. Je lijkt wel een wandelende filmencyclopedie.’

‘Moet je dat zien,’ zei Anna giechelend toen ze de parkeerplaats voor een rij winkels opreden. ‘Ze hebben hier een Fatburger. Wie noemt zijn restaurant nou zo?’

‘Dat is onze snackstek,’ zei Ben. ‘De juiste plek voor een lichte lunch.’

Een lichte lunch? Ten eerste was het al over vieren – na tien voor Anna’s gevoel, hoewel het zonlicht en de warmte om haar heen dat volstrekt tegenspraken. Maar een lichte lunch bij een fatburger, terwijl ze net een stapel koeken op had?

Ze volgde Ben naar binnen. Daar zag het eruit als elke Mac-Donalds of Burger King. Het enige verschil met Nederland was het formaat van de flessen saus: die waren zeker drie keer zo groot als je in de winkel thuis kon krijgen.

‘Een Fat Deal voor het meisje,’ hoorde ze Ben zeggen. ‘Cola?’ Dat was voor haar bestemd.

Ze knikte.

‘En iets extra’s op je hamburger?’

Ze keek naar de mogelijkheden. ‘Chili,’ zei ze. ‘Veel graag!’

‘Zo,’ zei Ben even later toen hij tegenover haar aan tafel ging zitten, en hij schoof een dienblad tussen hen in dat was volgeladen met hamburgers, frieten, uienringen en megabekers frisdrank. ‘Nu ben ik wel benieuwd naar die filmkennis van jou. Hoe komt het dat je zoveel weet?’

‘*We need to analyze that burger,*’ zei Anna, terwijl ze een van de hamburgers naar zich toe trok, ‘*to find out if it used to be people.*’

Ben schoot in de lach en Anna nam een grote hap om haar citaat kracht bij te zetten. Ze verslikte zich bijna, verschoot van kleur, en zei, toen ze de hap met moeite had doorgeslikt: ‘Sorry Ben, maar ik denk dat ik jouw hamburger heb. Hier zitten bonen op.’

‘Die heb je zelf besteld, meisje. Je wilde zelfs extra veel.’

‘Nee hoor, ik vroeg om chili.’

‘Dit *is* chili – bruine bonen.’

O help, dacht ze. Ik bedoelde chilisaus... Bruine bonen waren zo’n beetje het smerigste dat ze kon bedenken.

Kennelijk kon Ben haar gedachten van haar gezicht lezen, want hij schoof haar zijn hamburger toe. ‘Ik vond het juist zo jammer dat ik was vergeten chili te nemen,’ zei hij. ‘Ik wil graag jouw hamburger, als je genoeg kunt nemen met de mijne.’

Anna lachte dankbaar naar hem en vertelde over haar passie voor films. Ze wist nog precies wanneer die was begonnen. Ze was acht jaar toen ze bij haar grootouders had gelogeed, die zich al

de hele dag hadden verheugd op een film die die avond op televisie werd uitgezonden: *The Man Who Knew Too Much* van Alfred Hitchcock. ‘Met Doris Day,’ had haar grootmoeder gezegd, en ze had voortdurend het liedje ‘Que sera sera’ geneuried. Uiteindelijk had Anna mogen opblijven – veel te laat – om de film met haar grootouders te bekijken, als ze beloofde geen nachtmerries te krijgen.

Nachtmerries had ze niet gekregen, maar ze had wel een groot deel van de nacht wakker gelegen, denkend aan dat spannende verhaal, die wereld in zwart-wit waarin een jongetje werd gekidnapt en zijn ouders alles deden om hem te redden. Vanaf dat moment keek ze wanneer ze maar kon naar alle films die op televisie werden vertoond. Haar ouders hadden in het begin nog gevonden dat ze niet zoveel binnen moest zitten, maar na een jaar of twee hadden ze de strijd opgegeven. Op haar vijftiende verjaardag had ze zelfs een abonnement op de commerciële filmkanalen van hen gekregen.

‘En ik onthoud de dingen gewoon,’ eindigde Anna haar verhaal. ‘In het begin schreef ik nog wel eens een citaat op dat ik mooi vond. Maar tegenwoordig blijft alles gewoon hangen. Kennelijk heb ik nogal wat ruimte in mijn hoofd.’

‘En wil je er ook iets mee gaan doen?’ vroeg Ben. ‘Wil je regisseur worden, of cameraman, of actrice?’

‘Nee...’ zei Anna aarzelend. ‘Ik weet nog niet wat ik wil. Ik heb nog niet gevonden wat bij me past... En acteren trekt me helemaal niet.’

‘Toch heb je er wel het koppie voor,’ zei Ben.

Anna voelde dat ze rood werd en keek naar de tafel. ‘Dat denk ik niet.’

‘Nou, je onthoudt die teksten zonder enig probleem.’

‘Dat is waar...’ Anna had even gedacht dat hij het over haar uiterlijk had – maar wat verbeeldde ze zich? Niemand had haar gezicht

ooit interessant gevonden: Hannes en Mette hadden van die mooie stroblonde koppies en helblauwe ogen en werden altijd door iedereen schattig gevonden. ‘Bijna niet te geloven dat jullie familie zijn,’ had Anna veel te vaak moeten horen.

Anna schrok wakker doordat er op haar raampje werd getikt. Het duurde even voordat het tot haar doordrong waar ze was. Voor het raam was een gezicht te zien, dat ze direct herkende. Oom York! Ze was nu dus echt in Muffindale.

Ze was nog maar half uit de auto gestapt toen ze in een berengreep werd genomen. Na een stevige knuffel hield York haar bij de schouders een eindje van zich af. 'Zo, laat me je nu eens goed bekijken... Ja hoor, je bent nog precies zoals ik me herinner. Wat groter natuurlijk... en die groene ogen van je zijn nog eigenwijzer geworden. Hoe lang is het nu geleden dat we elkaar voor het laatst hebben gezien? Dat moet bij de begrafenis van je grootvader zijn geweest. Een jaar of vier geleden?'

'Viereneenhalf,' zei ze.

'Precies,' zei York. 'En hoe gaat het met Erin, en Thomas, en Mette en Hannes?' Hij probeerde de laatste naam zorgvuldig uit te spreken, maar het klonk toch als 'Gannes'.

Anna gniffelde: je kon Hannes laten exploderen door hem Gans te noemen.

'Maar wat staan we hier? Lizzie draait de oren van mijn hoofd als ze nog langer moet wachten om je te zien. Ze heeft een uitgebreide thee voor je klaarstaan. Mary heeft zich uitgesloofd toen ze hoorde dat je uit Europa kwam en vond dat je niet direct moest worden geconfronteerd met Amerikaans voedsel.'

Anna keek schuin naar Ben, die met haar rugzak naast haar was komen staan. Hij gaf haar een knipoog. 'Precies,' zei hij. 'Je kunt maar beter rustig acclimatiseren. Stel je voor dat je smaakpapillen

overstuur raken. We eten hier rare dingen hoor! Hamburgers met bonen en zo!’

Ze giechelde.

‘Nou meid,’ zei Ben. ‘Wij zien elkaar vast nog wel. Het was een leuke rit en ik ben blij dat ik je heb leren kennen.’

‘Ik ook,’ zei ze, en ze meende het.

‘O ja,’ zei Ben. ‘Ik heb nog iets om een echte Amerikaanse van je te maken.’ Hij draaide zich om naar de auto om iets uit het dashboardkastje te pakken. ‘Ik weet dat we het van Lizzie voorzichtig moeten aanpakken, maar dit zul je wel aankunnen op je eerste dag.’ Hij kwam weer tevoorschijn met een rood aangelopen gezicht. In zijn handen had hij eenzelfde pet als hij op zijn hoofd had. Hij friemelde wat aan het bandje en schoof de pet toen op Anna’s hoofd. ‘Nu ben je een echte Philadelphia Eagle,’ zei hij. ‘Zo kun je je tenminste vertonen in Pennsylvania.’

Toen ze de deur binnenkwamen keek Anna om zich heen waar ze haar rugzak moest neerzetten. De gang zag er heel schoon uit, met lichtgeel behang met kleine bloemetjes, parket dat smetteloos geboend was en twee zijtafeltjes die er zo fragiel uitzagen dat het leek alsof ze in elkaar zouden storten als ze er alleen maar naar keek. Haar rugzak leek veel te lomp voor deze omgeving. ‘Zal ik mijn tas maar meteen naar boven brengen?’ zei ze.

‘Naar boven?’ vroeg York.

‘Naar de logeerkamer,’ verduidelijkte Anna. ‘Of is die hier beneden?’

‘Nee, zet hem maar onder de kapstok. Je slaapt hier niet vannacht.’ York liep de gang door en riep: ‘Lizzie, ze is er!’

Waarom zou ze hier niet slapen? Dit was toch het huis van York? Anna’s gedachten werden volledig gesmoord in een wolk van bloemetjesstof en bloemenparfum. Lizzie drukte haar tegen haar omvangrijke zachte boezem, koerend als een duif. Anna liet de

welkomstaanval gelaten over zich heen gaan. Lizzie was net zo groot als zichzelf, 1,61 meter, maar door haar mollige gestalte leek ze kleiner. Haar haar had een merkwaardige blauwgrijze tint en krulde als een donzige halo om haar zachte gezicht. Ze bewoog haar hoofd voortdurend terwijl ze praatte, naar Anna keek, en met kleine pasjes voor haar uit liep naar de woonkamer.

Inderdaad, dacht Anna. Een duif in een bloemetjesjurk.

‘Zo heerlijk dat je er nu bent,’ koerde Lizzie. ‘Het is toch wat – helemaal uit Europa. Ja, ik weet dat jullie jezelf heel wat vinden als je zeventien bent. Zeventien was het toch? Toen ik zeventien was... Ach, daar moeten we maar niet aan denken. Maar zo’n lange vlucht! Zou niets voor mij zijn. Ik zou me zo gevangen voelen in zo’n vliegtuig! Ik heb ruimte nodig.’

Ruimte? dacht Anna. Ze keek om zich heen in de kamer waar ze naar binnen werd geleid. Overal lagen en hingen kussentjes, kleedjes, gordijntjes en draperieën. En op alles stond een bloemenpatroon. Grote rozen, veldboekettes, lelietjes der dalen – Anna’s kennis van de natuur ging lang niet ver genoeg om iedere bloemsoort te kunnen benoemen. Ze had het gevoel dat ze zou stikken als ze te lang in deze kamer moest blijven.

Ze keek naar York. Zo’n huis had ze bij hem niet verwacht. Hij paste hier helemaal niet in zijn afgedragen spijkerbroek en zwart-roodgeblokte houthakkershemd. Hij zou in een rommelige ruw-houten kamer moeten zitten, voor een open haard... Kennelijk zag York wat ze dacht, want hij knipoogde naar haar en hief verontschuldiging zijn handen op.

Lizzie merkte niets van deze uitwisseling en koerde rustig voort. Inmiddels was ze aan het beschrijven wat er allemaal voor lekkers op de tafel stond uitgestald – op een bloemetjesservies uiteraard. ‘Als je zin hebt in iets hartigs zijn er sandwiches: met waterkers of radijs. Maar jullie houden meestal meer van zoetigheid – een ondeugd die ik zelf ook nog heb – dus er zijn ook brownies, gem-